

האיש מקדש פרק שני קידושין

מוז.

עין משפט
נר מצוה

(א) [בכח"י: מדפוסה],
 (ב) שטותות לת. זכחיה
 (ג) [לעיל ו: זש"ג],
 (ד) [ע"י מוס"י כ"ח טז. כ"ה]
 (ה) שטרף [ונתהרש"א
 וכו'] (ס) [בכח"י: הנה],
 (ז) [רש"י: (א), (ב) [לקמן
 ס: (א) לעיל ט.
 (ח) מוספתא דקדושין
 רפ"ג [ע"ש דמלא חס
 כמו דמסקי בעמור ז'
 ובמלוה אע"פ שנשמיר
 ביה ש"פ אינה מקודשת],
 (ט) [נדפס"ר: קנ"ג, וכו'
 (י) [גמדר"י י"ז פסקו ל',
 (יא) [ל"ז י"ה וכל חלז
 מירוש דקנ"ג דמשמע כ"ג],
 (יב) [נדפס"ר: ל"א, וכו'
 דולג], (יג) [וע"י: מוס'
 כ"מ נו. ד"ה שאלות ותוס'
 דמורה ה. ד"ה אם כתיב,
 (יד) [יתכן דנחמיה ט"ס
 וכו' נחמיה ט"ז], (טו) [נדפס"ר
 וכו'], (טז) [ב"מ מד' ע"א],
 (יז) [לעיל ט' ע"א].

מוסף רש"י

הא מני רבי היא
 דאמר. מנסכת זכחיה כ"י
 ש"י (ז). לא שגא כד
 וכדית. לא שגא שותט
 את הוכח על מנח לאכול
 כית למחר כית חזק,
 לא שגא כית למחר וכית
 חזק. פרטא הוי. כ'י
 ממשכות הן ומסות את
 הלאשונה והי פיגול וכו'
 אין מחשבה שניה מוציאה
 מדי פיגול אילת ד"י
 יהודה דלמחר ה"ס או ככלל
 כל מחשבות המוסק קדמה
 למחשבת המוסק פיגול
 וזימין על אכילתו כית
 (שבושוח לח). המקדש
 במלוה. דלמחר התקדשי
 לו נמלוה שהייתו (ע"ד)
 (א) שמתל לא מלוה
 שמיית לו (בתבוח טז).
 אינה מקודשת מלוה
 להוציאה ניתנה. דמשום
 דמשנה שלומה יתמה
 להוצאה ובכזותה קיימא
 והשתא לא מדי יתב לה
 (שם). דקדמה משנה עפ"ן
 גמריין דייבי מדי שעת
 קידושה ומלוה להוצאה
 יתמה וכבר כן שלה ומעת
 אחרים הן חייבת לו
 (ע"ד ו:). ונתן לה דינר.
 מדי מקודשת דקבלה ליה
 לשום קידושין ועל מנת
 שישלם תנאו (ע"ד ח.).

מוסף תוספות

א. ואמר רבינו משמון
 משאנן דהכי פירושו אם
 אינו קדוש נשיאות חטא
 למה כתוב בלאו הכי נמי
 דיעין דיש בו נשיאות
 חטא מדכתיב מכל חלבו
 [במברר יח] דמשמע
 חלבו אין גירעון לא. מוס'
 תמוה ה. [וע"ש בגמ'
 דלפינן מקרא שהביא
 המוס' שם]. ב. משום
 דהאני מפשיי. שטמ"ק
 בתמורה על מוס' שם [וע"י
 מהש"ל וי' ע"א].

לא שגו. היכא דלכולת ראשונה ראשונה דאין מטרתה לפרוטה:
אלא דאמר לה זוו וזוו וזוו. דלא גמרי קידושין ולא (ט) נקנה לה עד
 נמינה אחרונה שהיא גמר דבורו וכבר היו הראשונות מלוה: **אלא**
זאלו. (י) מקבלת הראשונה לא זאלתה לידה זמורת מלוה דמשגמרי
 הדיבור (ט) הקנה לה זמורת קידושין
 וכי אכלה מדידה קא אכלה ואפילו
 אכלה ראשונה ראשונה מקודשת אם
 יש זכולן שזה פרוטה: ה"ג **אלא**
אמר לה זאלו אפי' אוכלת נמי
מקודשת: זאלון זרמון זאלו. אלון
 אגלג"ט זלע"ז והוא מאכל חזיר
 יער וזלשון אשכנז איכלין וגם בני
 אדם אוכלין וזולין אותם זאלו כמו
 ערמונים: ה"ג **זוו וזוו וזוו** אם יש
זכולן כו' זוו נטלפו ואלתפו ועוד
זוו ועוד זוו וכו'. והאי דפלגיינהו
 לתרי זבי דרישא אהיה ומתא
 בתרזיייהו אם יש זכולן משום דבעי
 איפלוגי זמזיעתא זין אוכלת למנחת
 דמפרש ואזיל: הניחא כו'. לאו
 לרזא פרכיין אללא לעיל קאי
 דממריין הייה אוכלת דמתני לרז
 ושמואל ארישא ולרזי אמי אסיפא
 הניחא לר' אמי דאוקמה ליהמה אוכלת
 דמתניין אסיפא דהוי כללא ומאי
 זאלתה זמזיעתא דמפרש ליה באלון ברמון
 או באלו מכלל דרישא לאו באלון עסקיין
 פירושי קא מפרש התקדשי ל' באלון ברמון
 באגוז כיצד כגון דאמר לה התקדשי ל' באלו
 וקתני סיפא זוו נטלתו ואכלתו אם יש באחת
 מזהם שזה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה
 מקודשת ואילו רישא לא קא מפלוג בין
 אוכלת למנחת שמע מינה כל היכא דאמר לה
 באלו כי קא אכלה (ט) מנפשה קא אכלה שמע
 מינה הניחא למאן דאמר אסיפא קאי ומאי עד
 שיהא באחת מהן שזה פרוטה עד שיהא
 באחרונה שזה פרוטה הכי נמי עד שיהא
 באחרונה שזה פרוטה אלא לרז ושמואל
 דאמרי תרווייהו ארישא קאי ואוכלת איצטריכא
 ליה הכא כללי קחשיב פרטי לא קא חשיב
 הא מני רבי היא דאמר (ט) **לא שגא כזית כזית**
ולא שגא כזית וכזית פרמא הוי: אמר רב
 מקודשת מלוה להוצאה ניתנה נימא כתנאי המקדש במלוה אינה
 מקודשת ויש אומרים מקודשת מאי לאו בהא קמפלוגי דמר סבר מלוה
 להוצאה ניתנה ומר סבר מלוה לאו להוצאה ניתנה ותסברא אימא סיפא
 (ט) ושוים במכר שזה קנה אי אמרת מלוה להוצאה ניתנה במאי קני אמר
 רב נחמן הונא חברין מוקים לה במילי אחרזי (ט) והכא במאי עסקיין כגון שאמר
 לה התקדשי ל' במנה ונמצא מנה חסר דינר מר סבר (ט) כסיפא לה
 מילתא למיתבעיה ומר סבר לא כסיפא לה מילתא למיתבעיה ואלא הא
 דאמר רבי אלעזר התקדשי ל' במנה ונתן לה דינר הרי זו מקודשת
 וישלים לימא כתנאי אמרה לשמעתיא אמרי מנה חסר דינר כסיפא
 לה מילתא למיתבעיה מנה חסר תשעים ותשע לא כסיפא לה מילתא
 למיתבעיה מיתבי (ט) האומר לאשה התקדשי ל' בפקדון שיש ל' בידך
 והלכה ומצאתו שנגנב או שאבד אם נשתייר הימנו שזה פרוטה מקודשת
 ואם לאו אינה מקודשת ובמלוה אף על פי שלא נשתייר הימנו שזה
 פרוטה מקודשת רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי מאיר מלוה
 הרי

מהני והכא מהני והיינו דקאמר גמרא אם אינו קדוש נשיאות חטא
 למה כתוב כלומר אי משום דעבר אמילתא דקאמר רחמנא כיון
 דזקרא כתיב (ט) זכרימכס את חלבו ממנו כל חלז (ט) דגן פירוש ויהכר
 דמשמע שיש לו לאדם לתרום מן היפה ואם לא הביא מחלבו
 פשיטא דעבר א"כ למה כתיב האי
 קרא (ט) ולא תשאו עליו חטא זכרימכס
 את חלבו ממנו פשיטא אללא ש"מ
 דלכהי כתיבה לומר לך דהתורם מן
 הרעה על היפה דאיכא שני חטאות
 חטא שעבר על מה דקאמר רחמנא
 דיתרום מן היפה וחטא על תרומתו
 דהויא תרומה מן הרעה (ט) והיינו
 דקאמר מכאן לתורם מן הרעה על
 היפה כו' (ט) לשון רש"י ה"ג **זוו וזוו**
אם יש זכולן ש"פ בו. והאי
 דפלגיינהו לתרי זבי רישא דקתני
 זאלו ומזיעתא דקתני זוו וזוו אע"ג
 דתנא בתרווייהו אם יש זכולן כו'
 משום דקבעי לפלוגי זמזיעתא זין
 אוכלת למנחת דמפרש ואזיל: לשון
 רש"י הניחא לאו לרזא פרכיין
 אללא לעיל קאי דממריין דהיתה
 אוכלת דמתניין לרז ושמואל קאי
 ארישא ולר' אמי אסיפא: הא מני
 רבי היא דאמר (ט) **שגא כזית כזית**
שגא כזית וכזית פרמא הוי. והך
 סיפא דקתני זוו נטלתו ואלתפו
 ועוד זוו ועוד זוו הוה פרטא כמו
 התקדשי התקדשי ומתא אוכלת
 דבעיין ש"פ וה"ה מנחת ואוכלת
 איצטריכא ליה לאשמעיין דאע"ג
 דמקדש הנייתה לא מקדשה זכחות
 משום פרוטה ולאו היינו טמ"ק
 דמזיעתא דמתא זוו וזוו אם
 יש (ט) לו זכולן שזה פרוטה
 מקודשת לרזי פרטא הוה זבעיין
 ש"פ זאלת מהן אללא מרי תנאי
 הו וני ששנה זו לא שנה זו מילתא
 דרזי זכ"ז צזכסיס (דף ג:) :
 אללא

עד א מיי פ"ה מהל'
 אשות הל' כח סמג
 עשין מח טוש"ע אה"ע ס"ר
 לא סע"י ו:
 עה ב מיי שם הלי"ג
 והלכה כן סמג שם
 טוש"ע אה"ע ס"ר כח סע"י
 ו:
 עו ג מיי שם הלי"ח
 טוש"ע שם סע"י ו:

הנהרות הב"ח

(א) תוס' ד"ה הא מני וכו'
 אם יש זכולן כלל ומיתא
 לו נמחק:

זע"י רש"י

אגלג"ט [גלג"ט]. בלוט.
 איכלין [אכ"ל].
 אצטרובל.

תוס' ר"י הוקן

לא שגו. הדיחה אוכלת
 ראשונה בעינין שיהא
 (ט) באחרונה שזה פרוטה.
 באלו. נגמרו קדושין בבת
 אחת חקף שאמר באלו
 וכי שקלה ואכלה ידיר
 אכלה, ואם יש זכולן שזה
 פרוטה מקודשת. במלוה.
 אע"פ שהיא בעינין. מאי
 לאו בהא פלגי. שהלכה
 אותה ובעוד שהעדות
 בעין ולא הוציאה אם אמר
 לה התקדשי במלוה שיש
 לי אצילין אינה מקודשת
 דלא מטי הנאה ליה
 שהרי בידה להוציאה
 ואילו יכול לחזור בו.
 ומר סבר לאו להוציאה
 ניתנה. דכל זמן שלא
 הוציאה הלוה, יכול מלוה
 לחזור בו. (ט) אם קדש
 בו האשה ודאי מטיא
 לה הנאה שעתה יכולה
 להוציאו בתורת שלה.
 ור"ש פירש להוציאה
 ניתנה שהלכה רשאי
 להוציאה בהוצאה ואינו
 חייב להמכירה בטעם
 שחטא מצויה תמיד.
 ומסבירא דבכ"ג איורי
 פלוגתייהו. במכר. שקנה
 קרקע בכסף מלוה שהיא
 חייב לו או מטלטלין
 לקבולי מי שפרע, (ט)
 ואפילו המלוה בעין.
 אשתכח השתא דקיי"ל
 מלוה להוציאה ניתנה שאם
 קנה קרקע במלוה לא
 קנה כלל ובמטלטלין אינו
 מקבל עליו מי שפרע.
 והר"ם ז"ל כתב בקנין
 פ"ז [ה"ד] דקנה קרקע
 במלוה הוי קנין גמור
 ובמטלטלין לקבולי עליהו
 מי שפרע. ודעתו דהא
 א"ר יוחנן דבר תורה
 מעות קנות ל"ש מעות
 בעין ול"ש מעות הלוואה,
 והיינו דאקשי ליה בפ'
 הוזהב (ב"מ מה, א) מייחד
 כלי להלוואתו דלאחר
 שהלוה אותו משמע. והאי
 שיטה דהכא דלא כר'
 יוחנן היא ולינא, ואפשר
 דאליבא דרשב"ל היא
 דאמר משיכה מפורשת
 מן התורה ולא מעות,
 ולדידיה קרקע שקנה
 בכסף וחזוין לה משרות
 בכסף יקנו, (ט) דוקא
 במעות שהן בעין. במילי
 אחרזי. בדבר אחר. ונמר
 סבר לא כסיפא ליה מלתא
 ע"ה אחריות דמלוה היא.

[כו']. ומסתברא דהלכה כ"א דאפילו מנה חסר דינר מקודשת דלא כסיפא מילתא למתבעא. וכן נראה דעת הר"ף והר"ם שלא הביאו זה. אינה מקודשת. אפילו קבלה עליה אחריות דמלוה היא.